

בזכות נרות שבת

הרב איתן כהן שליט"א

יהודי שזה מקרוב הגיע ארצה "מרוסיה", אחרי נדודים ותלאות שפקדוהו בסיביר, עדי הגיע לחוף מבטחים, פתחתי עמו בשיחה, ומהא לדא, גולל בפני סיפור מענין מאד שקרה אתו בזמן מלחמת העולם השנייה.

בעיר "לודז" שבפולניה התגורר מודענו היהודי האמיד ורבי אברהם שמו, הוא ומשפחתו חיו ברוב אושר ועושר, עד פרוץ מלחמת העולם השנייה, העמיד משפחה ברוכה בת תשע נפשות, אשר הצעיר ביניהם היה "שלמהלה" עוד בקטנותו ניכרו בו כשרונות מעולים ויופי, אשר עלו על שאר אחיו ואחיותיו.

מדי ערב שבת בשבת היה "מתבונן" הנער באמו עת הדליקה נרות שבת, משום מה היה מתבונן בהם ארוכות כשפניו מזהירות מתוך הנאה ושמחה.

באחד מערבי השבתות הללו, כשהאם הדליקה נרותיה כהרגלה, ניגש הילד סמוך לנרות, ובלי לשים לב נפל על ידו נר דולק וגרם לו כויות וכאבים עצומים, אולם אחרי מאמצים רבים נרפאה ידו, אך נשארה לו צלקת "לזכרון".

מלחמת העולם השנייה פרצה, קלגסי הנאצים פלשו לפולניה והביאו עמם הרס ואבדון לאומה בכללה, ולתושביה היהודים בפרט, המלחמה התפשטה לכל רחבי אירופה, ובכל מקום בו הגיעו הצוררים הוגלו והושמדו יהודים ללא רחם.

כוס התרעלה הגיעה "גם" למשפחת ר' אברהם, המשפחה כולה נלקחה למחנות ריכוז, ומשם לתאי הגזים פרט לרבי אברהם עצמו, שהצליח להימלט לרוסיה כל עוד נפשו בו, ובעוד מצפה מתלאותיו ואבלו הכבד, ממשלת רוסיה.

הוא למצוא מנוח הוגלה לסיביר על ידי

וכשראה את רבי אברהם "בתפילותיו" קפץ עליו רוגזו, והחל "להפשיל את שרווליו" על מנת להרביץ לרבי אברהם.

נואש, וכיהודי הנאמן לעמו הגברת הדת במקום גלותו, בחזקת סכנת נפשות, התרחבה, וביום מהימים כנסת".

מהצבא האדום, בשם במעשיו של רבי אברהם, ממנו, והיה משתדל האנשים אשר בפיקודו,

רבי אברהם לא אמר ולדתו החל עושה למען אף על פי שדבר זה היה פעולתו בשטח זה הצליח לייסד "בית ומעשה שטן בדמות קצין "נטישקה" החל להתערב "ריחא אנטישמיות" נדף להציק, לצערם של וביחוד על היהודים.

לא פעם אחת אמר על רבי אברהם, כי "יוציאהו להורג" באם לא יחדל מדרכו בקודש, אך רבי אברהם אשר מסירותו למען צורכי הדת גדולה היתה, לא שעה לאיומיו של צורך זה, והמשיך בדרכו ביתר שאת בעוד שסכנת מות ריחפה עליו.

אולם גם תלאותיו וגלגוליו הגיעו לסיימם, ובאחד הימים נודע לו כי שחרורו קרוב, וכי עליו להתכונן כדי לצאת לישראל, הוברר לו כי מאמציו הרבים, ביחס לבקשת יציאה נתקבלה, אך מה דאב לבו על כי אין איש שיוכל לנהל את העניינים "במסירות" כפי שהוא ניהלם, ואשר יוכל להתגבר על רשעתם של הצוררים למיניהם.

"בערב האחרון" לפני צאתו לדרך נכנס לבית הכנסת, אשר כה אהבו וטיפחו כדי לשפוך שיחו לפני קונו, הוא "הדליק נרות" לזכרון משפחתו שנספתה, והשתפך בהתרגשות ובהתפעלות במזמורי תהילים ו"מרגע לרגע" הלך קולו וגבר.

קולות אלה הביאו את הקצין "נטישקה" לראות מה הם הקולות הבוקעים לפתע בחלל הלילה, וכשראה את רבי אברהם "בתפילותיו" קפץ עליו רוגזו, והחל "להפשיל את שרווליו" על מנת להרביץ לרבי אברהם.

פניו של רבי אברהם "החווירו" ומתוך רעד החל נותו קולו ב"שמע ישראל" אדיר, ובתוך כך נתגלתה ידו של הלז, "וצלקת" גדולה משריפה נראתה עליה. צעקה פתאומית הושמעה "שלמהלה", "בני שלמהלה", החי אתה? פניו של נטישקה להטו מסומק.

וכשראה לפניו הנרות נתן קריאה "אבא", מה גרמתי לך, מחול לי אבא, מחול לי, ויתנפלו איש על צוואר רעהו ויתמוגגו מבכי ומשמחה, השנים הצליחו להתחמק ולהגיע לחופי הארץ, והתחילו להאחז בה ולעובדה, ובעזרת השם הצליח שלמהלה להתחתן בישראל, ולקח לו אשה בת רב ידוע בארץ, ומתגוררים בעירו של אברהם אבינו באר שבע וגר ביחד עם אביו רבי אברהם חיים טובים ומאושרים.

צבא

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה

פתח תקווה, רחובות, אשדוד,

מודיעין עילית ואחיסמך.

העלוין נתרם השבת

להצלחת התורם ובני משפחתו בבריאות איתנה

סיעתא דשמיא והצלחה ברוחניות ובגשמיות

בזכות חיזוק האמונה נזכה לביאת המשיח

הרב משה יוסף שיינרמאן שליט"א

כתב המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין צוק"ל כן: בענין חובת האמונה במלך המשיח, לכאורה יתמהו מדוע מחוייבים אנו להתעורר ולהתחזק בזה, וכי אין אנו מאמינים במלך המשיח, והלא אמונה זו מושרשת וטבועה בכל איש מישראל.

אך באמת עלינו לדעת כי לא כל דבר נקרא אמונה, ולא בנקל נקרא מאמינים, כמבואר בחז"ל לגבי האמונה בתחיית המתים "במרה שאדם מודד מודדים לו" (סוטה ח ע"ב), כפי מדת האמונה והתקוה שאנו מאמינים - כך נזכה, כאשר אמונתנו חזקה כך נזכה לקבל, ואילו בשעה שאמונתנו מעט רופפת ותקותנו אינה אמיתית, לא נזכה להשיג אלא כפי שיעור אמונתנו ותקותנו וכו'.

צורת האמונה והתקוה הנכונה הם כדברי הנביא (ישעיה נ"י) "מי בכם ירא ה' שמע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו יבטח בשם ה' וישען באלקיו", כלומר - אף כאשר נמצא במצב של חשיכה ואפילה מוחלטת, ואינו רואה לפניו כל מוצא להנצל מהחושך, מ"מ בטחוננו בשם ה' ומשענו באלקיו, זו היא האמונה האמיתית.

לא נקל לזכות לתחיית המתים ולמלך המשיח כשאנו מאמינים באמונה שלימה, וידוע מה שהזכירו חז"ל "ייתי ולא אחמיניה" (סנהדרין צה ע"ב), ולכן רק מי שאמונתו שלימה יוכל להתגבר על כל הקשיים ולהגיע לימות המשיח. כדברים אלו כתב מרן החפץ חיים וז"ל: ידוע אחת מן השאלות ששואלין לאדם ליום הדין היא - צפית לישועה, כמו שאחז"ל (שבת לא ע"א), וזהו דבר המסור ללב, שלא די באמור בפה שהוא מצפה לישועה, אלא צריך להיות מצפה לישועה בלב שלם ואמונה שלימה, עכ"ל.

לא הרי האמונה בתחיית המתים כהאמונה בביאת המשיח. האמונה בביאת המשיח נכללה בה צפייה ותשוקה לבואו, ועלינו להאמין ולחכות לו "בכל יום שיבוא", ולהכין עצמנו לכך. לעומת זאת, האמונה בתחיית המתים אינה אלא להאמין שיהיה "בעת שיעלה רצון מאת הבורא יתברך שמו", ואין הדבר בידינו להחיש את קיומו. ולכן, רבים ישאלו: איך נוגע לנו בחיינו אלה כל ענין תחיית המתים?! למה קבעוהו חז"ל כעיקר גדול באמונה עד שמזכירים אותו שוב ושוב בתפילותינו? האם לא דיינו שנתרכז במוטל עלינו כעת?

הנה רבים משלומי אמוני ישראל אשר קרבת ה' יחפצון, רואים במהות הגוף, כדבר מפריע, מסית ומדיח מעבודת ה', בגלל אחיזת היצר באדם ובהתגברותו היתירה בדורות האחרונים. רבים מייחסים את משיכת האדם לרע לגוף עצמו, וחושבים שאין לגוף ושפלותו כל תקנה. ינסה האדם עד כמה שידו מגעת להשליט את נשמתו על הגויה הסרוחה הזו, ויסחבנה כל ימי הבלו עד שיתפטר ממנה, ורק אז יוכל להתעדר ולהתענג באור ה' באין מפריע.

גישה זו יש בה קצת מן האמת והרבה מן השקר. אמנם מציאות הגוף מחייבת את האדם ליהנות ולהשתמש בעולם הגשמי, ועליו לעשות כן במשקל ובהירות רבה כמהלך על חבל צר ותהום פעורה מתחתיו, ואין הנשמה חפשית להתענג רק בעולם הרוח כרצונה. אולם על האדם לזכור שהגוף מצד

עצם ברייתו הינו כלי שרת לקדושה, אשר מתקדש ומתעלה אם רק ישתמש האדם בו כראוי. ועבודת ה' באמת היא רק דרך הגוף, ועמל המשקל הקשה הזה - הוא הדרך היחידה לעליית הנשמה עצמה, אשר בלא הגוף היא כאומן גדול בלי כלי אומנותו. הגוף הזה עם הנפש הבהמית אשר בו, אם נתבונן היטב נראה שאינו אלא כלי ומכשיר לעבודת האדם את בוראו. אם נפשפש בכל תכונותיו נווכח שאין בו שום תכונה שלילית או ריקנית, אלא אדרבה כולם נבראו בדוגמא של מעלה, בלי יוצא מן הכלל, ונועדו אך לשמש בית קיבול לנשמה, ולאפשר את מלוי תפקידה בכל מצבי החיים בעולם הזה. רק כאשר מתעלם האדם מנשמתו, וגורם להעדר אור הנשמה או קלישותו, אז מתקלקלים תכונות הגוף יותר ויותר, והופך אותם היצר להיות לו לרועץ.

טעות זו, שנשמעת לכאורה כמושרשת ברצון לרוחניות ולהתעלות - עצת היצר היא, ובגישה מוטעית זו קרוב האדם יותר לחטא ולקלקול, מאשר לתיקון. כאשר רואה את גופו אך כפח אשפה, הלא יעשה בו מה שעושים בני אדם בפחי אשפה - משליכים בו זבל! וככל שמשליכים בו יותר זבל נהיה יותר מלוכלך ויותר רחוק מכל תשמיש אחר נעלה יותר. וטעות איומה זו מתנפצת למול העיקר הזה האחרון של "תחיית המתים", אשר דרכה מזכיר ומשנן האדם לעצמו כמה פעמים ביום שגופו אינו פח אשפה כלל וכלל אלא תשמיש של קדושה, הראוי גם הוא לאור באור החיים, ואין הנשמה מגיעה לשלמותה בלעדיו. ומהאמת הזו נובעים הלכות והליכות רבות, המדגישים את הקדושה שבגוף האדם.

כמו כל ענין כבוד גופת המת, וענין הכבוד והצניעות בלבוש האדם העובד את ה'.

כי מאחר והגוף הוא כלי שרת ממש יש להיזהר בכבודו, ולהימנע מלהשתמש בו בפחיתות ושפלות או לצרכי חולין. המשכיל שהיה עם אמונת תחית המתים, לא העלה על דעתו לעשות בגופו מעשי פחיתות, כמו שלא יעלה על הדעת להשתמש בכלי מלכות של כסף וזהב להיות לו לעציץ לגדל בו עשבי ירק.

ומזה יבוא הוידוי הגדול. כאשר יכיר האדם ברגעים של אמת איך החליף את חשיבות כלי השרת אשר העניק לו בורא כל העולמים בשטויות והבלים, והמיר והשחית את כבודו בלא יועיל, אז יתאנח ויתוודה בחרטה עמוקה: "מאסתי בטוב ובחירתי ברע, ולא די לי שלא קדשתי את איברי אלא טמאתי אותם - בראת בי מוח ולב ובהם חוש המחשבה לחשו ב במחשבות טובות והרהורים טובים, ולב להבין דברי קדשך ולהתפלל ולברך כל הברכות במחשבה טהורה, ואני טמאתי אותם בהרהורים ומחשבות זרות... בראת כי עינים ובהם חוש הראות... אוי לי כי הלכתי אחרי עיני וטמאתי אותם להסתכל בכל דבר טמאה. בראת בי אזנים... אוי לי כי טמאתי אותם לשמוע דברי נבלה ולשון הרע וכל דברים האסורים... בראת בי פה ולשון ושנים וחיך וגרון, ונתת בהם כח לדבר בהם חמשה מוצאות האותיות הקדושות של אל"ף ב"ת אשר בהם בראת שמים וארץ ומלואם, ובהם ארגת תורתך הקדושה, ובכח

הדבור הבדלת את האדם מן הבהמה, ואפילו כבהמה לא הייתי כי טמאתי פי בדברי נבלה, בלשון הרע, בשקרים... בראת בי ידים וחוש המישוש לעסוק בהם במצוות, ואני טמאתי אותם במשמושים של אסור... בראת בי רגלים להלך לכל דבר מצוה, ואני

טמאתי אותם ברגלים ממהרות לרוץ לרעה. מששתי את כל איברי ומצאתי אותם בעלי מומין, מכף רגלי ועד ראשי אין בי מתום, בושתי ונכלמתי להרים אלקי פני אליך... (תפילה זכה).

ובכן רואים אנו, שענין תחיית המתים אינו דבר רחוק ומופשט מאתנו, לא דבר ריק הוא ממנו, אלא הוא חיינו ומהות מציאותינו, להאיר באור החיים בעולם הזה ובעולם הבא. יתן ה' חלקנו עם מאמינים בני מאמינים בתמימות, ויחיש גילוי יחודו במהרה.

הידיעה אינה סותרת את הבחירה

הגאון רבי שמשון פינקוס זצוק"ל

העיקר העשירי הוא "שהבורא ית' שמו יודע כל מעשה בני אדם וכל מחשבותם, שנאמר 'היוצר יחד לבם, המבין אל כל מעשיהם' - אחד מיסודות האמונה הוא לדעת שהקב"ה יודע את כל המחשבות והמעשים שלנו.

יש להעיר, כי העיקר הזה הוא העיקר היחיד שבו מביאים פסוק כסמך לעיקר, מה שלא מצאנו בשאר העיקרים. ושמעתי לומר, שזה מפני שלכאורה הרי העיקר הזה - שהקב"ה יודע את כל המעשים והמחשבות שלנו, סותר את העיקר הבא אחריו - "שהבורא ית'ש גומל טוב לשומרי מצוותיו ומעניש לעוברי מצוותיו" - היסוד של שכר ועונש.

וזהו השאלה הידועה של "ידיעה ובחירה". יסוד האמונה הוא, שלאדם יש בחירה, והמעשים שלו הם ממש בידו - לטוב ולמוטב. הוא יכול להיות צדיק כמו משה רבינו, ומאידיך - רשע כירבעם בן נבט. כלומר, האדם יכול לבחור את דרכו, כי אחרת - כמו שכתב הרמב"ם אם לא תהיה בחירה, לא שייך שיהיה שכר ועונש! - זהו העיקר האחד-עשר. והקושיא על העיקר הזה היא מהעיקר העשירי; הרי ידיעה של הקב"ה היא שהוא יודע את העתיד להיות, ואם הקב"ה יודע שאדם פלוני עתיד להיות צדיק - איך יתכן שיש לו בחירה להיות רשע?

הסוגיא הזו היא אחת מהסוגיות הפילוסופיות העמוקות ביותר. והתירוץ על זה הוא מה שכתוב ברמב"ם בהל' תשובה (פ"ב ה"ה) "שהקב"ה אינו יודע מדעה שהיא חוץ ממנו כבני אדם שהם ודעתם שנים, אלא הוא יתעלה שמו ודעתו אחד ואין דעתו של אדם יכולה להשיג דבר זה על בוריו".

כלומר, ידיעה ובחירה - לפי הבנתנו - הם אכן דברים סותרים. המושג של "ידיעה" לפי הבנתנו, עומד בסתירה גמורה לבחירה. אבל היות והידיעה של הקב"ה היא ידיעה מסוג אחר לגמרי; הקב"ה - הוא וידיעתו חד הוא, הוא יודע בידיעה שהיא הוא-עצמו. ועם השלימות הזאת הוא יכול לעשות כל מה שברצונו. וכיון שהידיעה של הקב"ה היא משהו אחר לגמרי, ממילא אין אנו יכולים לשאול שום דבר על הידיעה שלו. איך אפשר להקשות על א' שסותר את ב', בשעה שאיננו יודעים לא מה זה א' ולא מה זה ב'!

נסביר את דברי הרמב"ם בלשון פשוטה יותר. ידיעה ובחירה הם שני דברים סותרים. אם אני יודע מה אתה הולך לעשות, א' לומר שיש לך בחירה. זו סתירה! אמנם הראב"ד נוטה קצת לומר ששני הדברים אינם בהכרח סתירה, ומנסה ליישב את הדברים, אבל הרמב"ם, שהיה פילוסוף גדול מאוד, אומר שידיעה ובחירה הם שני דברים שממש סותרים.

על הפסוק "ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים להלוך", מבאר הרב מבריסק: על פי דברי הרמב"ם

הנ"ל, שאמנם ידיעה ובחירה הן לכאורה שתי הפכים, אבל הקב"ה הוא ודעתו אחד, וזה אין בכח האדם להשיג דבר זה על בוריו, וזהו שאמר כאן "ואני ידעתי", מצד הידיעה שלי - של הקב"ה - ש"לא יתן אתכם... להלוך", ולא מצד הבחירה. זוהי ידיעה שרק הקב"ה יכול לדעת. כי אם אתה תדע זאת, זה כבר יהיה סתירה לבמירה. אלא מכיוון שזו ידיעה של הקב"ה, והידיעה של הקב"ה זו מציאות אחרת לגמרי, ממילא הידיעה של הקב"ה לא סותרת את הבחירה!

זה מה שהרמב"ם אומר: כבר הסברנו שידיעתו של הקב"ה ומציאותו זה משהו אחר לגמרי, וממילא אין קושיא! זהו יסוד העיקר העשירי - "אני מאמין באמונה שלמה שהקב"ה יודע כל מחשבותם". וידיעה זו של הקב"ה על מעשינו, היא לא ידיעה לפי המושגים שלנו, אלא היא ידיעה של - "היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם". זו ידיעה שכתובה בפסוק! זוהי ידיעה שלו ית', ששונה בתכלית מהידיעה שלנו. ידיעה מתוך זה שהוא יצר את בני האדם ומבין אל כל מעשיהם.

את כל העיקרים אנו מסוגלים להבין במושגים שלנו. כשאנחנו אומרים שהוא בורא, זה מתוך איך שאנחנו כבני אדם תופסים 'בורא'. וכשאמרנו שאין לו גוף ולא דמות הגוף - זה גם כן נתפס באיזשהו מקום על דרך השלילה שאין לו גוף כמו שלנו. מה שאין כן כאן, הידיעה שלו ית' שונה לחלוטין מהידיעה שלנו כבני אדם. כי אם הידיעה שלו היתה כמו הידיעה שלנו, זה היה סותר את העיקר הבא של שכר ועונש.

דוגמה אישית

הרה"ק ר' יוסף אשר א. למברגר ממאקווא זצוק"ל

שמעתי מהגה"צ מהרש"א אונסדארפער זצוק"ל, בעל שפתי שמואל, שאמר לפרש מה שאנו אומרים בשבת מברכין בנוסח יה"ר לפני ברכת החודש, 'חיים שיש בהם יראת שמים ויראת חטא' ושוב חוזרים ומבקשים 'חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים'. ופירש כי אמנם כל אב ואם רוצים שיהיו צאצאיהם יראי שמים, ומתפללים ומבקשים על זה, אך צריך לדעת כי אם רוצים באמת 'חיים שיש בהם יראת שמים ויראת חטא' שיהיו הצאצאים יראי אלקים, אזי צריך מתחילה 'חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים' שיהיו ההורים בעצמם יראי שמים, עכ"ד.

ובבחינה זו אפשר לפרש כי אם חפצים אנו להחדיר בקרב הצאצאים יראת שמים ואמונה, שילדינו יחיו את היום יום עם ידיעה ברורה וחזקה בהקב"ה, צריכים אנו ההורים להיות חזקים ולהחדיר בעצמנו שבכל מצב טוב או ח"ו רע "אין עוד מלבדו" להאמין באמונה שלמה שהכל מגיע ממנו ורק אז נוכל להשפיע על ילדנו את המסר הנכון והראוי.

כתוב בתורה וימל אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים, ומדייקים שלא כתוב 'בן שמנה ימים' רק בן 'שמנת' ימים, ואפשר לבאר כי מי שאוהב את השי"ת באמת נפשו צמאה ותאבה לעשות נחת רוח לפניו, ובכל רגע ורגע חושק ומשתוקק מתי יבוא הזמן שיוכל לקיים המצוה כהלכתה, וכך היה אצל אברהם אבינו אשר מיום שנולד לו יצחק היה משתוקק בכל רגע ורגע מתי יפציע כבר בוקרו של יום השמיני ויוכל לקיים מצות מילה בבנו, ולכן נחשב לו כאילו מל את בנו כל השמנה ימים, כמו שאמרו חז"ל 'חישב

אדם לעשות מצוה ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה'.

וכידוע מהקדושת לוי זי"ע שלא נתן תנומה לעיניו כל לילה ראשונה של סוכות, כי כלתה נפשו לקיים מצות ארבעה מינים באשמורת הבוקר, ובבית אהרן מקרלין כי אביו הרה"ק רבי אשר זי"ע כשהיה קורא בשבת פרשת אחרי היה מתעורר בקרבו געגועים גדולים על יום הכיפורים כמעט עד כלות הנפש. וכן ידוע עובדות הרבה מצדיקים קדמונים שראו אצלם שנכספה וגם כלתה נפשם מתי יבוא זמן המצוה לידם.

אפשר אולי לקחת את זה לחיים שלנו עם ההשפעה הנכונה לילדנו, אם נשכיל אנחנו לקיים את המצוות ביתר השתוקקות, עם רצונות גדולים, ששום דבר לא יוכל להפריע לנו, הילדים שלנו יראו דוגמה אישית של כיסופים לבורא יתברך, כל חייהם יראו אחרת, יהיה להם בעזר ה' חיים של אהבת הבורא, אמונה חזקה וקיום מצוות מאהבה אמיתית.

חלום של משיח

רבנו יוסף חיים מבגדד זצוק"ל

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים, אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", כי הנה תמצא זמן החלום הוא מועט מחזיק מרובה, דהיינו האדם יוכל לראות במשך שעה אחת במראה החלום דברים הרבה ומקומות הרבה, מה שאי אפשר להיות זה המראה בהקיץ אפילו בשנה אחת, כי הוא חולם שהלך מן בגדאד לקושטא, וראה עניינים הרבה שם, וחזר והלך מקושטא ללונדון וראה הרבה עניינים שם, וחזר והלך מן לונדון לאמריקא וראה עניינים הרבה, וחזר והלך מן אמריקא לג'ניבה וראה עניינים הרבה, וכן על זה הדרך. וכל מראה החלום הזה היה במשך שעה או חצי שעה, ובהקיץ אם ילך בזאת לא יספיק לו שנה אחת.

וכן האדם לומד בחלום דברי תורה בחצי שעה מה שלא יוכל ללמוד בכמה שנים, וכמו שמצינו ברבינו האר"י ז"ל שהיה ישן ביום שבת והיו שפתיו רוחשות, ובא רבי אברהם הלוי ז"ל אצלו לשמוע מה מדבר, וייקץ רבינו האר"י ז"ל וישאל לו "מה היה אדוני לומד עכשיו". אמר לו "בפרשת בלעם". ואמר לו "אמר לנו מהני מילי דמעליותא שלמד עתה". ואמר לו "חייך, אם אדרוש לכם שמונים שנה רצופים לא יספיק להגיד לכם מה שקיבלתי עתה בפרשת בלעם", וכנזכר בספר פרי עץ חיים, ע"ש.

נמצא כי זמן החלום הוא מעט מחזיק מרובה. והטעם, כי הענין שרואה יצויר במחשבה דוקא, ולכן המחשבה סובלת דברים הרבה בזמן מועט. והנה, דוגמת הענין האמור בחלום יהיה בימים שישארו באלף הששי לעתיד בזמן הגאולה. והוא, שיש לנו הבטחה שנראה שמחה בימים כנגד צער שנים של גלות שמחנו כימות עניתנו", " שיהיו קודם אלף השביעי, וכמו שאמר הכתוב והרואה יראה שנות העולם לא נשאר כי אם שנים מועטים, ומשך זמן הגלות מן חורבן בית שני ועד עכשיו יש אלף ות"ת ומ"ג שנים, ואיך יתקיים דבר זה בשנים המעטים הנשארים מן אלף הששי? אך רבותינו ז"ל אמרו שהימים לעתיד יתארכו הרבה, דהיינו אע"פ כי מדת יום ומדת לילה תשאר על עומדה, שהם י"ב וי"ב, אך יהיה הזמן ארוך - שהאדם יתענג בטובות שעה אחת כנגד ימים ושנים רבים, שיהיה הזמן

מועט מחזיק מרובה בדרך נס שלא יוכל האדם עתה לצויר הדבר הזה בדעתו איך יהיה.

ונמצא שהימים הבאים בזמן ביאת המשיח, יהיה עניינם כענין החלום, שבזמן מועט מחזיק מרובה. אלא שהחלום הוא בחלק המחשבי בלבד, וכאן אורך העונג הזה אורך ימים " יהיה בהקיץ בפועל ממש בדרך נס - לקיים מה שנאמר אשביעהו ואראהו בישועתי".

ובזה יובן בס"ד "בשוב ה' את שיבת ציון", איך יתקיים מאמר "שמחנו כימות עניתנו", לזה אמר "היינו כחולמים", ר"ל כדוגמת החלום שזמן מועט מחזיק מרובה, שתשרה ברכה בזמן ויגדל ויתארך. ואמר כי "אז", בזמן הזה המבורך באריכות ימים, "ימלא שחוק פינו" בשמחה של מצוה בדברים הניסים אשר נראה בעינינו בישועתו יתברך, "ולשונונו רינה" להודות ולהלל לשמו יתברך על הטובות הנשגבות אשר עושה עמנו, ולא נצטרך לעשות שום מלאכה ועבודה.

ברכת החודש

ראש חודש מנחם אב יהיה ביום רביעי הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה. אמן.
המולד יהיה ביום שני בשעה 1.10 ו15 חלקים.

חודש טוב ובשורות טובות!